

Els missioners, preciosa realitat de l'Església

Romà Casanova, bisbe de Vic

No sempre les realitats de la vida eclesial tenen bona consideració per a molts en aquest moment social i ideològic. Tot i això, la realitat de les missions catòliques arreu del món en països en via de desenvolupament sí que és considerada realitat preciosa de l'Església. La presència dels missioners i missioneres en aquests països, amb fidelitat i constància, moltes vegades amb perill de segrestos i fins i tot de ser morts, toca el cor d'una societat que, malgrat el seu materialisme i individualisme, és capaç de restar perplexa enfront de la generositat d'aquestes persones que, en nom de Crist i de la seva Església, són presents entre els més pobres per ajudar-los a créixer amb esperança.

La missió té vocació de testimoniatge, de martiri: de donar la vida pels germans

La missió, però, ve de molt lluny, del mateix Crist quan envia els seus deixebles: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la bona nova de l'Evangelí* (Mc 16,15). I l'Església al llarg dels segles ha respost a aquest enviament de Jesús amb onades missioneres intenses en el temps i en el nombre, fent que la fe cristiana arribés a tots els continents. Realitat missionera feta de donació i regada amb sang en molts moments de la història missionera; la qual cosa no va frenar pas l'impuls missioner que té la seva font en Crist mateix. De fet, l'autèntica evangelització missionera, en quant té el seu fonament en el testimoniatge, duu en ella mateixa el martiri. No oblidem que la paraula «testimoni» traduïda al grec clàssic és «màrtir». La missió té vocació de testimoniatge, de martiri: donar la vida pels germans per amor a Crist.

El Domund (Diumenge mundial de les missions) ens presenta aquesta obra preciosa de testimoniatge i donació, no sols

perquè l'admirem i l'aplaudim —que també hem de fer-ho—, sinó a fi de suscitar en nosaltres la generositat amb vista al sosteniment de les obres de missió catòlica d'arreu del món. Una característica del Domund, i en concret les Obres Missionals Pontifícies, és la universalitat. Pertoca al Sant Pare l'administració de la generositat de tots nosaltres perquè hi arribi a aquells que en tenen més necessitat. La finalitat única és el sosteniment de les obres eclesials en els territoris de missió, on Esglésies que estan iniciant el seu camí necessiten el suport de tota la comunitat eclesial per a seguir avançant en el seu creixement i consolidació.

Tot som testimonis de Crist. Alguns ho són en terrenys de missió; també nosaltres ho hem de ser en aquesta terra nostra que, cada vegada més, es va convertint en un país de missió. Ara ens pertoca donar suport a les missions *ad gentes*, a aquells missioners i missioneres que són la nostra avantguarda en països generalment llunyans, i ho hem de fer amb la pregària, amb els donatius generosos i amb l'almoina del temps col·laborant amb la delegació diocesana de missions, a fi de mantenir la flama encesa de la evangelització i fomentar més generositat per tal que les missions compleixin la seva tasca, que és la de tots nosaltres.

